№ 7 WILNO, 1 LIPCA 1938 R. ROK IX

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Podgórna 1 m. 9.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

Dr. LEON KUROWSKI

Ze studiów nad wykładnią w polskim orzecznictwie podatkowym.

(ciąg dalszy)

VII. ODWOŁYWANIE SIĘ DO ZASAD PRAWIDŁOWEGO POSTĘPOWANIA.

W poddanym badaniu materiale znajduje się pięć wyroków, które posługują się niezmiernie ciekawą metodą motywacji swej tezy zasadniczej. Mianowicie nie znajdując dla sentencji oparcia w prawodawstwie pozytywnym, dotyczącym danej dziedziny podatkowej, wyroki wspomniane odwołują się do zasad charakteru ogólnego, które jakoby mają obowiązywać powszechnie. Ponieważ wyroki te rozwiązują wyłącznie zagadnienia proceduralne, t. j. z zakresu postępowania podatkowego, zasady rzeczone występują pod mianem zasad prawidłowego postępowania, mając jakoby wynikać z istoty tego postępowania, niezależnie od jego przedmiotu. Dodać trzeba, że zasady takie wyroki omawiane uznają za obowiązujące tylko wtedy, gdy w prawie obowiązującym jest luka w odniesieniu do problemu będącego przedmiotem sporu.

Przy sposobności orzekania w zakresie podatku dochodowego, NTA wypowiada tezę, że pełnomocnictwa w postępowaniu przed instancjami merytorycznymi nie podlegają wymogom formalnym, w szczególności nie muszą być poświadczone notarialnie, przy czym uważa tę tezę za ogólną zasadę prawną, wnioskując stąd, że ma ona obowiązywać również w postępowaniu podatkowym właśnie z powodu swego charakteru ogólnego. Akcentując ogólność tej zasady, NTA kładzie nacisk na to, że recypowało ją prawodawstwo o postępowaniu administracyjnym [1]).

1) Wyrok NTA z 7.X.1932 r. Nr. rej. 1064/30 (OPA 1932, str. 100—101). NTA stwierdza, że ustawa o podatku dochodowym „nie zawiera żadnego posta-

Drugą tezą w zakresie podatku dochodowego dowodzoną w sposób analogiczny jest twierdzenie o dopuszczalności wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania na wniosek płatnika w razie wyjścia na jaw nowych okoliczności faktycznych, lub istotnych dla sprawy środków dowodowych, których strona nie mogła podnieść w toku postępowania. Znowu NTA powołuje tu ogólne zasady postępowania i kładzie nacisk na recepcję tych zasad w postępowaniu administracyjnym [1]).

Przy sposobności orzekania w zakresie podatku przemysłowego NTA wypowiada zasadę prawną, że doręczenie zawiadomienia o terminie rozpatrzenia odwołania, uskutecznione do rąk pracownika przedsiębiorstwa w lokalu tego przedsiębiorstwa, czyni zadość wymogowi prawidłowego doręczenia. Jedynym argumentem za tą zasadą jest jej zgodność z ogólnymi zasadami postępowania [2]). Drugą tezą w dziedzinie tego podatku, znowu dowodzoną w analogiczny sposób, jest twierdzenie, że podatnik, który nie uznaje obowiązku podatkowego z powodu braku ustawowego stanu faktycznego, powinien mieć możność poznania tego stanu faktycznego, ustalonego przez władzę, w toku postępowania administracyjnego, zanim zapadnie decyzja odwoławcza. Charakterystyczne w omawianym tu dowodzie jest, że poza odwołaniem się do zasad prawidłowego postępowania, NTA wyraźnie wprowadza moment rozumowania celowościowego, twier-

---

nowienia ani też wskazówki, w jakim trybie w tym wypadku, gdy podatnik daje się zastąpić przez pełnomocnika, pełnomocnictwo ma być wystawione... Wobec braku specjalnych postanowień w ustawie podatkowej należało w danym wypadku sięgnąć do obowiązujących w tej mierze ogólnych zasad postępowania, recypowanych zresztą i w postępowaniu administracyjnym, według których oprócz pełnomocnictw sporządzonych, lub poświadczonych w urzędach i przez notariusza są dopuszczalne również pełnomocnictwa prywatne, o ile ich wiarogodność nie budzi wątpliwości".

1) Wyrok NTA z 2.XI.1932 r. Nr. rej. 1601/29 (OPA 1932, str. 179—181). NTA powiada, że jakkolwiek ustawa o podatku dochodowym nie wspomina o wznowieniu postępowania, a RPR z 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnym (DU Nr. 36, poz. 341) nie stosuje się do spraw podatku dochodowego, „to jednak nie wyklucza to jeszcze w tych sprawach wznowienia. Już bowiem z ogólnych zasad postępowania — które zresztą przyjęło powołane rozporządzenie z 22 marca 1928 r. — wynika, iż w sprawach, dotyczących wymiaru państwowego podatku dochodowego, nie jest wykluczone wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania administracyjnego na wniosek płatnika w razie wyjścia na jaw nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych dla sprawy istotnych, których strona nie mogła podnieść w toku postępowania administracyjnego".

2) Wyrok NTA z 4.IV.1932 r. Nr. rej. 3299/30 (OPA 1932, str. 119—120). NTA powiada, że ustawa z 15.VII.1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (DU Nr. 79, poz. 550) „nie ustanawia specjalnego sposobu doręczania podatnikowi zawiadomień o terminie wyznaczonym do rozpatrzenia odwołania, a zatem nie wymaga doręczenia wyłącznie do rąk podatnika", ponieważ zaś RPR z 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnym (DU Nr. 36, poz. 341) nie rozciąga się na postępowanie w sprawach państwowych podatków bezpośrednich „stosować w tej mierze należy ogólne zasady postępowania... Nie ulega kwestii, że zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania doręczenie dokonane w lokalu handlowym firmy do rąk pracownika tej firmy nie może być uznane za nieprawidłowe..."

dząc, że dla umożliwienia odwołania się konieczne jest poznanie podstaw decyzji zwalczanej [1]).

Niemniej wyraźnie odwołanie się do zasad prawidłowego postępowania w łączności z rozumowaniem celowościowym występuje w zakresie podatku od lokali, gdy NTA w ten sposób dowodzi tezy, że niezależnie od danych, które zebrano z urzędu, władza powinna zbadać dowody dostarczone przez podatnika i że przy uzasadnianiu orzeczeń władze powinny powoływać się na przeprowadzone dochodzenia, wymieniając ich istotę i wyniki [2]).

Scharakteryzowana wyżej metoda uzasadniania wyroków nosi znamiona stałej judykatury NTA. Podkreślił to sam NTA, gdy orzekając, że w postępowaniu wymiarowym przy podatku od placów budowlanych należy dać podatnikowi możność uczestniczenia w oględzinach placu, którego zwolnienia od podatku domaga się, motywował tę tezę powołaniem się na „stałą judykaturę NTA w kwestii procedury wymiarowej w sprawach podatków państwowych", nie używając wyraźnie odwołania się do zasad prawidłowego postępowania [3]). Motyw „stałej judykatury",

---

1) Wyrok NTA z 10.I.1934 r. Nr. rej. 5151—5153/32, 6597—6599/32 (OPA 1934, str. 74—75). „...Jakkolwiek ustawa o podatku przemysłowym nie zawiera przepisu nakładającego na władze wymiarowe obowiązek dopuszczenia podatnika do współudziału przy ustalaniu podstaw wymiarowych — poza wypadkiem przewidzianym w art. 76 ust. 3 ustawy — to jednak zasada prawidłowego postępowania wymaga, aby podatnik, który nie uznaje poczytanego mu *obowiązku podatkowego z powodu braku ustawowego stanu faktycznego*, miał możność poznania tego stanu faktycznego, ustalonego przez władzę, jeszcze w toku postępowania administracyjnego, zanim zapadnie orzeczenie odwoławcze, w przeciwnym bowiem wypadku byłby on postawiony w taką sytuację, że nie wiedziałby, co zwalczać i przeciw czemu się bronić".

2) Wyrok NTA z 27.IX.1933 r. Nr. rej. 1764/30 i 5301/30 (OPA 1934, str. 176—177). NTA rozumuje tu w ten sposób, że RUS z 29.XII.1926 r. (DU Nr. 12 ex 1927, poz. 95) nie zakazuje, by przy wymiarze podatku od lokali „płatnik z własnej inicjatywy przedstawił władzy odpowiednie dowody, co zresztą wynika z samej istoty prawa odwołania się. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że stosownie do ogólnych zasad postępowania administracyjnego podatnik ma prawo przedstawić względnie wskazywać dowody dla stwierdzenia podstaw wymiaru. Skoro zaś strona takie prawo posiada, to odpowiednikiem tego jej prawa jest obowiązek władzy te dowody rozpoznać bądź z punktu widzenia ich wewnętrznej mocy dowodowej, bądź ze strony formalnej o ile zachodzi konkretny wypadek ich niedopuszczalności. Nieprzestrzeganie bowiem tej zasady byłoby zaprzeczeniem podstawowego obowiązku władzy wyczerpującego i wszechstronnego wyjaśnienia sprawy przed jej rozstrzygnięciem".

Co się tyczy dochodzeń przeprowadzonych z urzędu przez władze wymiarowe, NTA zauważa, że „według ogólnych zasad prawa administracyjnego, z uwagi na znaczenie dochodzeń, prowadzonych przez władze rozstrzygające w sprawach spornych, strony winny być o odnośnych czynnościach urzędowych powiadomione w celu umożliwienia im odpowiedniej obrony swoich interesów przez przedstawienie swoich uwag, wyjaśnień lub wniosków. Z drugiej strony powoływanie się na dochodzenie w orzeczeniach winno wymieniać zarówno istotę tych dochodzeń, jak i ich wynik, gdyż pojęcie uzasadnienia orzeczenia wymaga przytoczenia konkretnych faktów, usprawiedliwiających sentencję, a nie tylko wskazania form postępowania, przy pomocy których stan faktyczny sprawy był wyjaśniany".

3) Wyrok NTA z 30.I.1933 r. Nr. rej. 9385/31 (OPA 1933, str. 189—190). Charakterystyczne tu jest następujące rozumowanie: „Przepisy, dotyczące pań-

oczywista, jest rzeczą gatunkowo różną od motywu tu omawianego, ale w danym wypadku użycie tego motywu stałości właśnie świadczy o tym, że analizowane odwoływanie się do zasad prawidłowego postępowania nie jest rzeczą sporadyczną, lecz stanowi wyraz zdecydowanego, ogólnego stanowiska NTA.

Tym ogólnym stanowiskiem jest przede wszystkim dążenie do zapewnienia podatnikom możliwości jak najskuteczniejszej obrony swych praw w postępowaniu podatkowym [1]). Dążenie to znalazło wyraz we wszystkich cytowanych wyżej wyrokach, wyłączając jednakże wyrok w przedmiocie doręczania zawiadomień o terminie rozpatrzenia odwołania, który wręcz odwrotnie skierowany był przeciw zbyt liberalnemu traktowaniu praw podatnika. Ostatni ten wyrok nie zaprzecza jednakże ogólnej tendencji obrony podatnika, a tylko świadczy, że NTA uznaje pewne granice dla wspomnianej obrony, oddając należne interesowi publicznemu.

Dla charakterystyki omawianej metody odwoływania się do zasad prawidłowego postępowania trzeba dalej przytoczyć, że jest ona szczególnie chętnie stosowana przez NTA. Wynika to stąd, że prowadząca do tych samych wyników, co i metoda tu omawiana, metoda odwoływania się do zasady stosowanej w dziedzinie prawa pokrewnego (rozumowanie przez analogię) znalazła miejsce w poddanym badaniu materiale tylko jeden raz. Mianowicie dowodząc tezy, że brak powołania się na pełnomocnictwo nie uzasadnia pozostawienia przez władzę skarbową bez rozpoznania odwołania, wniesionego w imieniu spółki akcyjnej przez syndyka, NTA uzasadniał ją tym, że w braku normy pozytywnej, któraby rozwiązywała to zagadnienie, należy stosować zasadę liberalniejszą z dziedziny prawa pokrewnego, o ile nie stoi temu na przeszkodzie cel postępowania podatkowego [2]). Taka metoda sku-

---

stwowego podatku od placów budowlanych, nie zawierają postanowień regulujących tryb przeprowadzania oględzin dla celów wymiaru tego podatku, a w szczególności kwestię udziału strony w oględzinach. Niemniej jednak — zgodnie ze stałą judykaturą NTA w kwestii procedury wymiarowej w sprawach podatków państwowych — było obowiązkiem władzy pozwanej dać stronie, kwestionującej ustalenia poprzednio dokonane, możność odpowiedniego uczestniczenia w ponownych oględzinach".

1) W glosie do wyroku zacytowanego w poprzednim odsyłaczu (OPA, ibidem) *S. Urbanowicz* powiada: „Niniejszy wyrok, który dotyczy zasad postępowania w sprawach podatków państwowych, niepodporządkowanych rozporządzeniu o post. admin., jeszcze raz celowo i śmiało — pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego — bierze w obronę prawa strony w zakresie uczestniczenia w czynnościach ustaleniowych władzy, od których zwykle zawisła później sama decyzja".

2) Wyrok NTA z 8.I.1935 r. Nr. rej. 4967/33 (OPA 1935, str. 171—173). Zasadnicza argumentacja jest tu następująca: „...żaden pozytywny przepis ustawy o podatku przemysłowym nie uprawnia do pozostawienia pisma odwoławczego bez rozpoznania jedynie z tego powodu, że jest ono podpisane przez osobę, występującą w roli zastępcy z upoważnienia, bez dołączenia tego upoważnienia do odnośnego pisma, względnie do uznania takiego pisma a priori za pozbawione ważnej formy dla braku prawidłowego firmowego podpisu osoby zastąpionej. Jeżeli w ustawie podatkowej, lub w innej ustawie ogólnej brak przepisu pozy-

tecznie mogłaby wejść w grę i w innych wyrokach wyżej tu cytowanych, jednakże NTA wolał oddać pierwszeństwo metodzie odwołania się do zasad charakteru ogólnego, widocznie uważając cechę ogólności za bardziej przekonywującą i wartościową.

W zakończeniu dodać trzeba, że dziś metoda motywacji tu przedstawiona ma już znaczenie tylko historyczne, wszystkie bowiem kwestie, rozwiązywane przy jej pomocy, zostały unormowane przez ordynację podatkową (DU ex 1936, Nr. 14, poz. 134) [1]), wobec czego nie ma już prawie miejsca na jej stosowanie. Jednakże zasługuje ona na uwagę jako charakterystyczny przejaw orzecznictwa NTA, który w swoim czasie nie wahał się przed przenoszeniem do dziedziny postępowania podatkowego zasad z innych dziedzin prawa.

GIRSZ ALPEROWICZ.

Zakres uprawnień i obowiązków adwokatury w dawnej Polsce (ze szczególnym uwzględnieniem adwokatury Wielk. Ks. Litewskiego).

(Dalszy ciąg).

ad B. 1. Obrońcy powinni byli zachowywać się w sądzie *przyzwoicie* i nie wolno było im przychodzić do sądu w stanie nietrzeźwym. Konstytucja z 1768 r. pod groźbą wysokiej kary pieniężnej stanowi: „aby żaden tak Deputat, iako y ktożkolwiek z palestry......, piiany na ratusz (sąd) przyiść nie ważył się"; zaś według ordynacji sądu ziemskiego lwowskiego i żydaczewskiego z 1765 r. za przyjście do sądu w stanie pijanym i nieprzyzwoite zachowywanie się patron miał być usunięty z palestry.

2. Konstytucje z r. 1764 i 1768 nakazują, aby patronowie odnosili się do sądu z *uszanowaniem*.

3. Obrońcom nie wolno było obrażać strony przeciwnej w procesie. W litewskiej konst. z 1726 r. zaznaczone było, że patronowie mają formułować żądania swych mocodawców bez

---

tywnego w tym względzie, to raczej należy stosować zasadę liberalniejszą z dziedziny prawa pokrewnego — o ile cel postępowania podatkowego takiej analogii nie stoi na przeszkodzie. In concreto byłoby właśnie prawo postępowania administracyjnego takim prawem z dziedziny pokrewnej, a cel postępowania wymiarowego, względnie odwoławczego w płaszczyźnie podatku przemysłowego bynajmniej nie będzie wypaczony, jeżeli stronom zapewni się drogą liberalnej praktyki szerszą możność obrony prawnej".

1) W szczególności pełnomocnictw w postępowaniu podatkowym dotyczą art. 50—51 ordynacji, wznowienia postępowania — art. 119—121, doręczeń — art. 147—154, udzielania podstaw wymiarów — art. 101, obowiązku władz uwzględniania dowodów, które ofiarowuje podatnik — art. 72 i 107, motywacji orzeczeń — art. 101 i 116, uczestniczenia podatników w oględzinach — art. 78.

czyjejkolwiek obrazy. Również konstytucja z 1764 r. odnośnie do ordynacji komisji skarbowej koronnej stanowi, iż patronowie mają prowadzić sprawy „bez najmniejszego stron urażenia".

4. Zakaz wywoływania *tumultów* zawiera konst. z 1726 r., a konstytucja z 1768 r. nie tylko zagraża surową karą mecenasom przy trybunale koronnym za tumulty przez nich wywoływane, lecz także przewiduje odpowiedzialność tychże mecenasów za tumulty ich dependentów [1]).

5. Obrońcy musieli *zwięźle* przedstawić sprawę. Przepis z 1683 r. zastrzega, aby adwokaci „discursus minus necessarios omittant". W XVIII wieku wydano szereg przepisów, zakazujących adwokatom wygłaszania długich przemów; jako motyw wydania takiego zakazu podaje konst. z 1764 r. tę okoliczność, iż patron przedłużał swoje przemówienie w celu uniemożliwienia dojścia do głosu stronie przeciwnej; znowuż konst. z 1726 r., wprowadzając ten zakaz, wyjaśnia, że chodzi o niedopuszczenie obrońców „do zabierania czasu wielomowstwem".

6. Obrońcy mieli *kolejno* przemawiać. Ordynacja z 1559 r. nakazuje prokuratorom, aby w sądzie jeden drugiemu mowy nie przerywali (unus alteri sermonem non interrumpat). Także w ordynacji sądu ziemskiego sanockiego z 1765 r. mowa jest o obowiązku adwokatów nieprzerywania mowy przeciwnikowi procesowemu; zgodnie z przepisami tej ordynacji patron w dyskusji ze stroną przeciwną miał się zachowywać według następujących zasad: a) przeciwnika cierpliwie wysłuchać; b) to, co się słyszało, dokładnie rozważyć; c) zgodnie z rozważaniami odpowiedzieć i d) przytaczając swe zarzuty zakończyć.

7. Przyjmowanie do obrony tylko spraw *słusznych*. Obowiązek ten objęty jest konstytucją z 1543 r. oraz ordynacją z 1683 r., która nakazuje patronom, aby „causas iniustas non

---

1) Zachowanie się młodych palestrantów często nie tylko przekraczało granice umiarkowania, lecz także w nierzadkich wypadkach nosiło charakter przestępczy; stwierdza to bowiem prof. Dąbkowski pisząc, że „młodzi palestranci, w których kipiała krew gorąca i których rozpierała pewność siebie szlachecka, nie zawsze zachowywali się w kancelarii i poza nią tak, jak tego wymagało ich stanowisko urzędowe. Niejednokrotnie, zwłaszcza w XVIII w., zamiast poświęcać się nauce i praktyce sądowej, oddawali się pijatykom, grze w karty, miłostkom. Bójki palestry między sobą, a jeszcze częściej z mieszczanami, Żydami, nawet wojskiem, zdarzały się dosyć często. Niekiedy palestranci rozpadali się na dwa wrogie, ze sobą walczące obozy. Mamy wzmianki o napadach na kancelarje, pobiciach, poranieniach innych urzędników, nawet wyższych, np. regentów, wybijano szyby w oknach kancelarii, rzucano się z szablą w ręku na zwierzchników".

Przytoczone słowa Dąbkowskiego, aczkolwiek dotyczą młodych palestrantów sądowych, tym nie mniej odźwierciadlają negatywne zachowanie się dependentów, gdyż ci ostatni tak samo jak i młodzi palestranci sądowi prowadzili wyżej opisany tryb życia. To też w związku z takim zachowaniem się młodzieży palestranckiej, uzasadnionym wydaje się przepis z 1764 r., który brzmi: „Panowie Mecenasi skromności swych dependentów przestrzegać maią, ażeby się bez ich wiadomości y pozwolenia sądowego, w sprawach nie odzywali, y żadnych hałasów, także inkonweniencyj nie czynili".

faveat neque defendant" (nie bronili i nie popierali niesłusznych spraw).

8. *Właściwe ujmowanie* aktów pisemnych; zwłaszcza pozwy miały być przez patronów dokładnie sformułowane.

9. *Niezatajenie* dokumentów. Nakaz ten wydany został dlatego, iż zdarzały się wypadki zatajenia przez obrońcę pewnych dokumentów bądź to w celu usunięcia niekorzystnego dla strony przezeń zastępowanej materiału dowodowego, bądź to dla zapewnienia tejże stronie — na wypadek wydania niepomyślnego dla niej wyroku — możności uchylenia tego wyroku przez dostarczenie rzekomo nowego dokumentu. Cytowane poprzednio roty przysiąg dla patronów trybunalskich w Koronie i dla mecenasów komisji skarbowej Wielk. Księstwa Litewskiego wspominają o obowiązku obrońcy niezatajenia dokumentów „na uniknienie sprawiedliwości". Dla zapobieżenia zaś ewentualności powołania się — po osądzeniu sprawy — na dokument w toku procesu zatajony przez stronę albo jej patrona, konstytucja z 1726 r. stanowi, że „ieżeliby kto nowowynalezionym dokumentem ewinkującym całą sprawę, lub którą kategoryę, chciał rzecz osądzoną wzruszyć, takowy naypierwey przysiądz ma, iako ani sam, ani patron z woli iego, dokumentu tego nie zataił, ani ich mógł mieć circa agitationem causae".

10. *Niekorumpowanie* sędziów i świadków. W celu zapobieżenia korumpowaniu świadków przez strony względnie ich adwokatów, konstytucja z 1726 r. nakazuje, aby przed spisaniem zeznań świadków albo strony, albo ich pełnomocnicy złożyli przysięgę, że nie czynili i czynić nie będą żadnych obietnic świadkom.

W konst. z 1764 r. pod karą odsądzenia od patronizacji zakazano obrońcom przekupywania sędziów, przy czym zaznaczono, że zakaz ten dotyczy i attendentów (dependentów).

11. Obrona z *urzędu*. O wyznaczeniu obrońcy z urzędu wspomina się już w przywilejach nieszawskich z 1454 r.; nakazywały one dawać z urzędu prokuratora stronie procesowej na jej prośbę, jeżeli nie była w stanie sama należycie wyjaśnić swej sprawy, a nie miała przyjaciela, któremu by mogła powierzyć zastępowanie jej przed sądem.

Konstytucja z 1588 r. przewiduje wyznaczenie z urzędu obrońcy oskarżonym o obrazę majestatu królewskiego (crimen laesae maiestatis) i zdradę państwa; przy czym konstytucja ta zastrzegła, że prokuratorowie z urzędu muszą mieć trzy dni czasu dla zastanowienia się nad sprawą i przygotowania obrony.

Kwestię obrony z urzędu regulują również normy prawne pochodzące z XVII i XVIII w.; nakazują one wyznaczać obrońców z urzędu biednym, zwłaszcza uwięzionym, a za panowania Stan. Augusta Poniatowskiego ustanawiano obrońców z urzędu dla włościan w sądach referendarskich.

Przepisy Statutu Litewskiego, dotyczące obrony z urzędu stanowią:

„......gdzieby kto nie mogąc, i nie umieiąc sam mówić, i rzeczy swey u sądu sprawować, a przez ubóstwo i niedostatek swoy, sam sobie Prokuratora sposobić nie mógł, iako wdowy, i sieroty, a prosiliby urzędu o Prokuratora, tedy urząd ma takowemu Prokuratora darmo przydawać, i kazać od nich u prawa mówić, a Prokurator ma w tym urzędowi być posłuszen. A ieśliby Prokurator urzędowi w tym posłuszen być nie chciał, takowemu Prokuratorowi i od inszych osób u tego sądu mówienie nie ma być dopuszczone......" [1]).

Warto jeszcze nadmienić, iż dla uzyskania pełnego obrazu tendencyj ustawodawczych, których celem było wydźwignięcie stanu obrończego na wysoki poziom uczciwego i rzetelnego postępowania w jego pracy zawodowej, — należy zwrócić uwagę na niektóre przepisy uchwał Sejmu Grodzieńskiego z 1793 r., które głoszą: „Palestra trybunału koronnego mieć będzie, za pierwszy obiekt sprawiedliwości, skrócenie procesu, stronom, prawo z sobą wiodącym. Ich będzie obowiązkiem unikać, o ile można wszyst-

---

1) W razie wykroczenia przeciw obowiązkom, z zawodem adwokackim związanym, bywał obrońca przez sąd pociągany do odpowiedzialności (palestra Korony i Wielk. Księstwa Litewskiego nie miała autonomii korporacyjnej i znajdowała się pod zwierzchnim nadzorem sądu) albo z urzędu, albo z oskarżenia prywatnego.

W postępowaniu z urzędu jako rzecznik prawa występował *instygator*, którego funkcje odpowiadały w ogólności zakresowi działania dzisiejszej prokuratury.

Kary, którym podlegała palestra za uchybienia swym obowiązkom, były następujące: 1) *grzywna*, 2) *pozbawienie wolności* (wieża), 3) *utrata prawa wykonywania zawodu obrończego* oraz 4) *śmierć*.

ad 1) O karze pieniężnej „piętnadziesta" (trzech grzywien) dla prokuratorów wzmianka jest już w Statucie Wiślickim Kazimierza Wielk. Konstytucja z 1683 r. przewidywała dla adwokatów za przestępstwa porządkowe karę 3-ch grzywien. Również niektóre konstytucje XVIII w. nakładają na obrońców karę pieniężną.

ad 2) O karze pozbawienia wolności (wieża) wspomina szereg przepisów z XVI i XVII w. Pozbawienie wolności obrońcy mogło trwać od jednego do 12-stu tygodni.

ad 3) O karze utraty patronizacji po raz pierwszy mowa jest w konst. z 1543 r. Ta sankcja karna przewidziana jest również w Statucie Litewskim oraz w konstytucjach XVIII w.

ad 4) Za udowodnioną obrońcy zdradę przewidziana była kara *śmierci* w konst. z 1638 r., w przepisie z 1696 r. oraz w Statucie Litewskim (jak już poprzednio było powiedziane, według Statutu Litewskiego tylko prokuratorowie nieszlacheckiego pochodzenia podlegali karze śmierci w wypadku zdrady, prokuratorowie zaś należący do szlachty bywali skazani za prewarykację na karę infamii; Statut Lit. przewidywał dla obrońców karę śmierci także w wypadku sfałszowania przez nich pełnomocnictwa procesowego, jak również — za zmyślenie choroby, powodujące odroczenie rozprawy sądowej).

Także dependenci dopuszczający się prewarykacji podlegali karze śmierci.

Kary mogły być kumulowane. W niektórych konstytucjach wykroczenia patronów zagrożone są łącznie karą grzywny i pozbawienia wolności, albo też utraty prawa wykonywania zawodu obrończego i pozbawienia wolności.

Niezależnie od kar wymierzonych za naruszenie obowiązków obrończych, adwokaci odpowiadali również za szkodę, spowodowaną swym mocodawcom.

kich wybiegów, przez strony na zwłokę na przyćmienie sprawiedliwości wyszukanych. Nie wolno będzie w induktach i replikach nadużywać praw do rzeczy niestosownych, opuszczać w czytaniu dokumentów tego, co stronie bronionej byłoby szkodliwe, nadciągać obojętnego znaczenia, lub wyrazów na rzecz strony bronionej, dopieroż przytaczać praw nie będących, tem więcej ukrywać, taić, lub usuwać od wiadomości sądu i strony przeciwnej dowodów, sprawę drugiej strony wspierać mogących...... W induktach i replikach zachowywać w pismach i mówieniu powagę stylu, przystojność, jasność wyrazów, unikać wszelkich pobocznych dygresyj, mieszania przypadków i przykładów do rzeczy niestosownych, a najwięcej słów ostrych i uszczypliwych dla Sądu, dla siebie i stron sprawę popierających".

Przy ocenie treści cytowanych postanowień słusznym wydaje się zdanie St. Cara, że „przepisy Sejmu Grodzieńskiego 1793 r. o Palestrze zasługują na dodatnie wyróżnienie, a i dziś jeszcze mogłyby, bez ujmy dla współczesnych poglądów, figurować na zaszczytnym miejscu w kodeksie etyki adwokackiej".

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA.

Dziennik Ustaw Nr. Nr. 38, 40, 41, 42 i 43 z czerwca 1938 roku.

Dz. U. Nr. 38, poz. 323 — Rozporządzenia Ministrów Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych z dnia 24 maja 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej i Komunikacji w sprawie odbywania w roku 1938 służby pracy na podstawie art. 79 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Dz. U. Nr. 38, poz. 325 — Oświadczenie Rządowe z dnia 11 maja 1938 r. o przyrównaniu we Francji niektórych dni powszednich do ustawowych dni świątecznych zgodnie z konwencją z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach.

Dz. U. Nr. 38, poz. 326 — Oświadczenie Rządowe z dnia 11 maja 1938 r. o uchyleniu przez Francję jednego z zastrzeżeń zgłoszonych przy przystąpieniu do konwencji z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych.

Dz. U. Nr. 40, poz. 334 — Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1938 r. o zamknięciu list adwokatów i list aplikantów adwokackich.

Dz. U. Nr. 40, poz. 335 — Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1938 r. o pieczęciach organów samorządu adwokackiego.

Dz. U. Nr. 41, poz. 343 — Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 czerwca 1938 r. o wynagrodzeniu notariuszów i pi-

sarzy hipotecznych za niektóre czynności w związku z przeniesieniem własności nieruchomości i z przebudową ustroju rolnego

Dz. U. Nr. 42, poz. 354 — Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 czerwca 1938 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Dz. U. Nr. 43, poz. 356 — Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1938 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów, oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych.

Dz. U. Nr. 43, poz. 360 — Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 czerwca 1938 r. o pasie granicznym.

ORZECZNICTWO CYWILNE.

Prawo z dn. 14.VI.1910 nie czyni żadnej różnicy między dziećmi, pochodzącymi z różnych małżeństw. Według art. 48 prawa z dn. 14VI.1910 r. prawa prymaka są równe prawom jego żony, gdyż nie może być on poczytywany za głowę rodziny.

(Orzeczenie Sądu Najw. z 15/XII.1937 r. C. I. 3561/36, Sądu Apel. w Wilnie I CA. 330/36).

U z a s a d n i e n i e.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że powodowie żądali w pozwie przyznania każdemu z nich prawa do 10/36 części spornej gospodarki, zwiększając następnie do 11/36, opierali zaś swe uprawnienia na tym, że matka ich, mając z pierwszego małżeństwa dwoje dzieci (pozwany jest jednym z nich) i otrzymawszy po pierwszym mężu sporną gospodarkę, wyszła następnie w 1888 r. powtórnie za mąż i z tego drugiego małżeństwa pochodzą obaj powodowie; ojciec powodów zmarł w 1928 r., matka zaś w 1931 r., powodom przeto służą zarówno samodzielne prawa z mocy ukazu z dn. 9 listopada 1906 r. i prawa z dn. 14 czerwca 1910 r., jako też prawa spadkowe po rodzicach.

Sąd Apelacyjny, zmieniając częściowo wyrok Sądu Okręgowego, przyznał każdemu z powodów prawo do 1/9 części spornego majątku z założenia, że z mocy art. 48 prawa z dn. 14 czerwca 1910 r. sporna gospodarka stała się własnością w równych częściach matki stron i dzieci z pierwszego jej małżeństwa, ojciec zaś powodów, jak prymak (Sąd Apelacyjny używa wyrazu „nadomnik" widocznie w tym samym znaczeniu według nazwy miejsco-

wej), żadnych praw z mocy tej ustawy nie nabył, powodom przeto przysługują tylko prawa spadkowe po matce (1/3 : 3).

Zarzuty powodów w skardze kasacyjnej, kwestionujące zasadność powyższych wywodów Sądu Apelacyjnego, są słuszne.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że w dacie ukazu 1906 r. i prawa 1910 r. na spornej gospodarce znajdowali się: matka z dziećmi z pierwszego i drugiego małżeństwa oraz jej drugi mąż-prymak. Zgodnie z art. 48 prawa z dn. 14 czerwca 1910 r. (t. IX zw. pr. ogólna ustawa włościańska wedł. kontynuacji 1912 r. — art. 37[5]) w przypadku, gdy gospodarka włościańska pozostaje w posiadaniu matki i dzieci, albo kilku osób, nie związanych pokrewieństwem w linii prostej zstępnej, stanowi ona ich wspólną własność. Przyznanie przez Sąd Apelacyjny prawa do spornej gospodarki tylko dzieciom z pierwszego małżeństwa z pominięciem dzieci z drugiego małżeństwa sprzeczne jest z powyższym przepisem prawa, który nie czyni żadnej różnicy między dziećmi, pochodzącymi z różnych małżeństw. Co do praw prymaka, to w orzeczeniu nr. 53/1926 r. Sąd Najwyższy, interpretując ten sam art. 48 prawa z dn. 14 czerwca 1910 r., wyjaśnił, że prawa prymaka są równe prawom jego żony, gdyż nie może być on poczytywany za głowę rodziny („domochoziaina"); w orzeczeniu tym nie powstawała kwestia praw prymaka przy istnieniu dzieci. Skoro jednak prawa prymaka równe są prawom jego żony, prawa zaś matki zostały zrównane z prawami dzieci, to z tego należy dojść do wniosku, że prawa prymaka są równe nie tylko prawom jego żony, lecz również prawom dzieci, czyli że wszystkie pomienione osoby posiadają jednakowe prawa do gospodarki. Nadto w sprawie niniejszej dzieci z pierwszego małżeństwa mogą dochodzić spadku po matce, dzieci zaś z drugiego małżeństwa, czyli skarżący, uprawnieni są do spadku po swym ojcu oraz po matce.

Skoro zaskarżony wyrok sprzeczny jest z wyżej przytoczonymi zasadamy prawa, nie może ostać się w mocy.

———————

Kwestia prawidłowości mianowania kuratora nad mieniem zmarłego nie może być podstawą do unieważnienia prawomocnego wyroku w drodze zwykłego powództwa.

(Orzeczenie Sądu Najw. z 23/XI/9/XII/37 C. I. 1763/37, Sądu Apel. w Wilnie 3 Cz. 695/36).

U z a s a d n i e n i e.

Z powództwa M. K. przeciwko mieniu zmarłego ojca stron, M. K., został wyrokiem prawomocnym Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 31/I — 14/II — 1936 r. zatwierdzony do wykonania prywatny testament M. K., sporządzony w dniu 4 sierpnia 1929 roku. W dniu 1 sierpnia 1936 r. obecnie skarżący, F. K., wniósł do Sądu Okręgowego w Nowogródku pozew przeciwko swemu bratu, M. K., którym domagał się uznania powyżej wzmiankowanego wy-

roku Sądu za nieszkodzący interesom jego i unieważnienia oznaczonego w tym wyroku testamentu ojca stron z przyczyn formalnych, wymienionych w pozwie.

Sąd Okręgowy pozew powyższy odrzucił (art. 213 k.p.c.), a Sąd Apelacyjny w Wilnie wyrok ten zatwierdził z uwagi, że spór niniejszy został już wyrokiem Sądu Apelacyjnego w dniu 31/I—1936 roku prawomocnie rozstrzygnięty.

W skardze kasacyjnej skarżący twierdzi, iż wbrew mniemaniu Sądu Apelacyjnego, sprawa o ważność testamentu nie została względem niego osądzona, gdyż poprzednie powództwo skierowane było przeciwko mieniu spadkowemu, w postępowaniu zaś tym on, skarżący, udziału nie brał; nadto kuratela nad mieniem wyznaczona była niezgodnie z przepisami prawa, czego Sąd Apelacyjny w sprawie niniejszej nie rozpoznał.

Wywody te nie mogą być uznane za słuszne; skierowanie powództwa przeciwko mieniu zmarłego testatora równoznaczne jest z wytoczeniem sporu przeciwko samej osobie zmarłego, osoba zaś ta obejmuje wszystkich sukcesorów, prawnie ją reprezentujących, wyrok przeto, wydany przeciwko mieniu zmarłego spadkodawcy, dotyczy wszystkich jego spadkobierców, mając w stosunku do każdego z nich moc prawną, skarżący zatem, będąc bezpośrednim spadkobiercą swego ojca, nie może żądać uznania w stosunku do niego za nie mający znaczenia prawomocnego wyroku, wydanego przeciwko mieniu po zmarłym ojcu. Co się tyczy kwestii prawidłowości mianowania kuratora nad mieniem zmarłego nie może być podstawą do unieważnienia prawomocnego wyroku w drodze zwykłego powództwa, przeto Sąd nie miał podstawy do bliższego jej rozważenia.

KSIĄŻKI NADESŁANE.

Biblioteka tekstów ustaw 32. *Przepisy o ruchu pojazdów na drogach publicznych,* Kraków, Księgarnia Powszechna, zawiera rozporządzenie Ministrów Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27.X.37 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 616), ustawę z dnia 7.X.21 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych, rozporządzenie Min. Robót Publicznych i Min. Spr. Wewnętrznych z dnia 26.VI.24 r., regulujące używanie i ochronę dróg, rozporządzenie Min. Robót Publicznych i Min. Spr. Wewnętrznych z dn. 2.IX.31 r. o zakazie używania na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podków u koni z wystającymi ostrymi częściami, rozporządzenie Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia

15.VII.37 r. o ruchu na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 458), konwencję międzynarodową o ruchu samochodowym z dn. 24.IV.26 oraz ustawę z dnia 3.II.31 r. o państwowym funduszu drogowym.

Konstanty Apołeon, sędzia Sądu Okręgowego, *Prawo ubogich w świetle doktryny i praktyki.* Autor przeprowadza wykładnię prawa obowiązującego oraz wysnuwa wnioski co do potrzeby nowelizacji na podstawie zgrupowanych przepisów ustaw, orzecznictwa i motywów ustawodawczych dotyczących prawa ubogich.

Komunikaty Rady Adwokackiej w Wilnie

Pismo okólne Nr. 8.

I. Naczelna Rada Adwokacka.

Na posiedzeniu plenarnym, odbytym w dn. 25 czerwca r. b., Naczelna Rada Adwokacka ukonstytuowała się w sposób następujący:

Prezes:	Domański Ludwik,
Wiceprezesi:	Bielawski Bolesław,
	Dziedzic Ignacy,
	Janiszewski Tadeusz,
	Salkowski Wacław,
	Terlikowski Konstanty,
Sekretarz:	Podkomorski Jan,
Zastępca Sekretarza:	Wójcicki Stefan,
Skarbnik:	Gadomski Jan,
Zastępca Skarbnika:	Radlicki Ignacy.

Wydział Wykonawszy: z urzędu wchodzą (art. 40 Prawa o ustr. adw.)

Prezes:	Domański Ludwik,
Sekretarz:	Podkomorski Jan,
Skarbnik:	Gadomski Jan,

z wyboru: Wiceprezes—Bielawski Bolesław,
Celichowski Stanisław,
Jasiński Zbigniew,

Miksiewicz Tadeusz,
Nowodworski Jan,
Paschalski Franciszek,
Skoczyński Michał.

Pierwszy Rzecznik Dyscyplinarny: Skoczyński Michał.

Rzecznicy dyscyplinarni: 1) Bagiński Stanisław,
2) Dembiński Stefan,
3) Radlicki Ignacy,
4) Radzikowski Kazimierz,
5) Szabłowski Jan,
6) Tchórzewski Leonard.

Izba do Spraw Adwokatury przy Sądzie Najwyższym:

1) Bielawski Bolesław,
2) Janczewski Stanisław,
3) Miksiewicz Tadeusz,
4) Morawski Jan,
5) Paschalski Franciszek,
6) Pokorny Bruno,
7) Stoch Franciszek,
8) Żytomierski Wojciech.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Naczelnej Radzie Adwokackiej:

1) Dziedzic Ignacy,
2) Gołkontt Jan Bogusław,
3) Janiszewski Tadeusz,
4) Jasiński Zbigniew,
5) Jundziłł Zygmunt,
6) Lerch Franciszek,
7) Lewicki Konstanty,
8) Miksiewicz Tadeusz,
9) Nowodworski Jan,
10) Komorowski Władysław,
11) Krotowski Kazimierz,
12) Morawski Jan,
13) Salkowski Wacław,
14) Sioda Zygmunt,
15) Pratkowski Leon,
16) Terlikowski Konstanty,
17) Wójcicki Stefan,
18) Zawodny Marian,
19) Żytomierski Wojciech.

Na posiedzeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Naczelnej Radzie Adwokackiej, odbytym w tymże dniu 25 b. m., Prezesem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego został wybrany — Nowodworski Jan, Wiceprezesem — Salkowski Wacław.

Następnie na zasadzie art. 37 ust. 1 lit. b) i art. 46 ust. 2 Prawa o ustr. adw. Naczelna Rada Adwokacka powołała Komisję Rewizyjną w składzie następującym:

1) Chomiczewski Stefan,
2) Jackowski Aleksander,
3) Jurkowski Antoni,
4) Kręglewski Jan,
5) Wilczyński Stanisław.

i zastępców:

1) Klejnę Dobrosława,
2) Przedpełskiego Waleriana,
3) Sawickiego Mirosława.

II. Orzecznictwo dyscyplinarne.

a) Do obowiązków obrońcy bezwzględnie należy zapowiedzenie środka prawnego od wyroku nieprzychylnego dla strony, którą obrońca reprezentował, chyba by został on od tego obowiązku przez stronę wyraźnie zwolniony".

b) Za czynności stanowiące uchybienie dyscyplinarne, a dokonane na zlecenie ewentualnie za wiedzą patrona aplikant adwokacki odpowiada dyscyplinarnie jedynie w wypadkach, gdy uchybienie jest niewątpliwe i aplikant wiedział, ewentualnie powinien był wiedzieć, że swoim postępowaniem uchybia obowiązkom zawodowym lub godności stanu.

c) Nie stanowi uchybienia dyscyplinarnego krytykowanie adwokata (aplikanta adwokackiego) pełniącego funkcje opiekuna, zarządcy upadłości i t. p., — o ile krytka pozostaje w granicach rzeczowej potrzeby, wywołanej okolicznościami i należytego umiaru.

Zaliczenie przez adwokata kaucji kasacyjnej na poczet honorarium może nastąpić jedynie w wypadkach zawarcia z klientem ewentualnie z osobą kaucję kasacyjną składającą umowy na piśmie wyraźnie upoważniającej do takiego zaliczenia.

III. Uchwały i zarządzenia Rady Adwokackiej.

Wykaz zmian zaszłych na liście adwokatów i aplikantów adwokackich w czasie od 1.V. — 1.VII.1938 r.

a) wpisani na listę adwokatów:

Mendel Alter	z siedzibą	w Wilnie
Szmuel Szejnkestel	,, ,,	w Brasławiu,
Ide-Arie Szajbe	,, ,,	w Słonimie,
Łazarz Blacher	,, ,,	w Wołkowysku,
Kazimiera Łuczywkówna	,, ,,	w Wilnie,
Albert Wołk	,, ,,	w Duniłowiczach,
Stanisława Iszorzyna	,, ,,	w Wilnie,
Szczęsława Deręgowska	,, ,,	w Wysokiem Litewsk.
Mikołaj Andrełowicz	,, ,,	w Wilnie.
Natan Gawendo	,, ,,	w Wilnie.

b) zostali skreśleni z listy aplikantów adwokackich:

Leon Carewski	wskutek śmierci,
Iwo Przybora	,, ,,
Aleksander Rożdziestwieński	,, ,,

c) zostali skreśleni z listy aplikantów:

Alter Mendel	wobec wpisania na listę adwokatów
Szmuel Szejnkestel	,, ,, ,, ,, ,,
Ide-Arie Szajbe	,, ,, ,, ,, ,,
Łazarz Blacher	,, ,, ,, ,, ,,
Kazimiera Łuczywkówna	,, ,, ,, ,, ,,
Albert Wołk	,, ,, ,, ,, ,,
Stanisława Iszorzyna	,, ,, ,, ,, ,,
Szczęsława Dęręgowska	,, ,, ,, ,, ,,
Helena Krajewska-Bukowska	wobec wpisania na listę apl. adw. Izby Warszawskiej.
Mikołaj Andrełowicz	wobec wpisania na listę adwokatów
Natan Gawendo	,, ,, ,, ,, ,,

d) zostail wpisani na listę aplikantów adwokackich:

Witaliusz Janucewicz	pod patr. adw. A. Szafałowicza, z siedz. w Grodnie,
Eugenia Perlitzowa	,, ,, ,, J. Cholewy, z siedz. w Szczuczynie Nowogr.,
Helena Filcerowa	,, ,, ,, K. Piotrowskiego, z siedz. w Nowogródku,
Aron Brewda	,, ,, ,, L. Kacnelsona, z siedz. w Wilnie,
Abram Długi	,, ,, ,, I. Kapłana, z siedz. w Wilnie,
Antoni-Piotr Ważyński	,, ,, ,, S. Kaczmarka, z siedzibą w Suwałkach.

Wilno, dnia 1.VII.1938 r.

(—) T. Kiersnowski
Dziekan Rady

(—) J. Łuczywek
Sekretarz Rady

EUROPA WSCHODNIA.

c) zostali skreśleni z listy aplikantów:

Alter Mendel — wobec wpisania na listę adwokatów
Samuel Szajnkestel — " " " "
Ide-Arie Szajbe — " " " "
Lazarz Blacher — " " " "
Kazimiera Łuczywkówna — " " " "
Albert Wolk — " " " "
Stanisław [illegible] — " " " "
Stanisława [illegible] — " " " "
Helena Krajewska-Bukowska wobec wpisania na listę apl. adw. Izby Warszawskiej
Mikołaj [illegible] wobec wpisania na listę adwokatów
[illegible] Gaweńda — " " " "

d) zostali wpisani na listę aplikantów adwokackich:

Witalisz Janiszewicz pod patr. adw. A. Szałatowicza, z siedz. w Grodnie,
Eugenia Perlitowa " " " J. Chołewy, z siedz. w Nowogr.,
Helena [illegible] " " " [illegible], z siedz. w Nowogródku,
Aron [illegible] " " " [illegible], z siedz. w Wilnie,
[illegible] " " " J. Kaplana, z siedz. w Wilnie,
[illegible] " " " S. [illegible], z siedzibą w Suwałkach.

Wilno, dnia [illegible].VII.1938 r.

(—) L. [illegible]
Dziekan Rady

(—) J. [illegible]
Sekretarz Rady

BRONISŁAW WRÓBLEWSKI.

Grupy współdziałania z prokuraturą w ZSRR.

Zakres i zadania władzy prokuratorskiej na obszarze ZSRR są wielkie. Na niej ciąży szczególny obowiązek demaskowania wrogów klasowych, wykrywania ich działalności przestępnej, organizowania represji przeciwko wrogom klasowym, usiłującym poderwać budownictwo socjailstyczne, w szczególności własność socjalistyczną i t. d., a następnie na prokuratorach leży odpowiedzialna dziedzina nadzoru nad wszelkimi organami władzy pod kątem oceny prawidłowości wykonywania przez nie ustaw sowieckich (nad selsowietami, gorsowietami, rikami, oblispołkomami, kłaispołkomami, milicją, sądami, Radą Spec. przy Lud. Kom. S. W. i t. d.). Prokurator ma prawo i obowiązek zaczepienia każdego nielegalnego postanowienia miejscowych urzędów, ma prawo pociągania do odpowiedzialności administracyjnej, dyscyplinarnej i kryminalnej.. Stąd prokuratora jest uważana za aparat dyktatury proletariatu, obdarzony szczególnymi pełnomocnictwami. Trudności przy spełnianiu zadań prokuratury wywołały potrzebę zorganizowania pomocy w tej dziedzinie ze strony samej ludności. Na tym gruncie powstała swoista organizacja „grupy współdziałania z prokuraturą". (GSP).

Owe grupy są pomyślane jako masowa kontrola z dołu nad stosowaniem się do dyrektyw partii i rządu. Członkami grup są robotnicy i kołchoznicy, którzy obok swej zwykłej pracy „śledzą bystrym wzrokiem aby nie działy się nieporządki, demaskują wrogów klasowych i w sposób zdecydowany, poparty własną inicjatywą, walczą z nimi". Grupy współdziałania z prokuraturą organizują się we wszelkich jednostkach gospodarczych, obejmując fabryki, przedsiębiorstwa, cowchozy, kołchozy, porty, stacje kolei żelaznych i t. d. danej jednostki gospodarczej i zatwierdzani przez grodzkiego lub rejonowego prokuratora. Zadania GSP są rozległe. Główne zadania — demaskowanie wrogów klasowych, ochrona własności socjalistycznej, walka ze spekulacją. W szczególności w przedsiębiorstwach przemysłowych GSP „prowadzi walkę" o prawidłowe wykorzystywanie urządzeń, staranne obchodzenie się z warsztatami i narzędziami pracy, o dyscyplinę pracowników, o ochronę pracy i technikę bezpieczeństwa, o lepsze żywienie społeczne, a dalej walczy z biurokratyzmem i przewlekaniem spraw i t. d., na wsi zaś bierze udział w staraniach o należyte utrzymanie koni, stara się o rozwój handlu kołchozów, walczy ze spekulacją, broni interesów kobiet i dzieci w kołchozie i t. d.

Sposoby wypełniania zadań przez „Grupę współdziałania prokuraturze" są następujące. Przede wszystkim „sygnalizacja". Pod tą nazwą kryje się wprost zawiadamianie prokuratora o prze-

stępstwach. Następnie GSP otrzymuje skargi, które rozpatruje i podejmuje odpowiednie środki, w ważnych wypadkach stosując „sygnalizację". W związku z owymi skargami GSP ma samodzielne prawo przeprowadzenia rewizyj dla stwierdzenia prawdziwości tej czy innej skargi. We wszelkich innych wypadkach rewizja, dokonywana przez GSP wymaga zlecenia lub zezwolenia prokuratora. Dalszym zadaniem rozparywanej organizacji jest praca nad zapobieżeniem niestosowaniu się lub wykroczeniom przeciwko ustawom sowieckim, co jest prowadzone drogą ich popularyzacji, wyjaśniania treści ustaw, organizowania procesów pokazowych i t. p. Osobny dział czynności GSP stanowi „prawo walki o legalność (zakonnost') rewolucyjną", ku czemu rozporządza następującymi środkami: a) za pośrednictwem prokuratora rejonowego GSP wnosi protesty o nielegalnych postanowieniach lub zarządzeniach i walczy o zmianę, b) wytacza przed rejonowym prokuratorem sprawy o pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub administracyjnej osób konkretnych, c) może przekazywać sprawy do sądu społecznego, d) na podstawie zebranego materiału może przedstawić wniosek o konieczności pociągnięcia do odpowiedzialności kryminalnej, e) członkowie GSP mogą występować w naradach w sprawach cywilnych i karnych oraz dawać decyzje w kolegiach kasacyjnych, co czynią na skutek zleceń prokuratora, f) członkowie GSP na skutek specjalnego zlecenia prokuratora mają prawo przeprowadzania śledztwa w trybie karnym oraz dokonywania poszczególnych czynności śledczych, h) podejmowanie odpowiednich środków w stosunku do wiadomości prasowych.

Ten krótki zarys zakresu działania i zadań „Grup współdziałania z prokuraturą" pozwala się zgodzić z ich charakterystyką, daną przez W. Efimoczkina, że są to oczy, uszy i ręce prokuratora (uwielokrotnione tysiącami) pomnożone na tysiące.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej

Na dzień 15 sierpnia 1938 roku.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie, przy ulicy Antokolskiej pod Nr 17, zawierająca powierzchni w/g aktu 500 sąż. kw. a w/g planu 2138 mtr. kw., posiadana prawem wieczysto czynszowym, a otrzymana w drodze spadku po zmarłej Annie Solimani przez Elżbietę Landsbergową. Nr hip. 18165.

oraz na dzień 15 października 1938 roku.

2. Nieruchomość w mieście Wilnie, przy ulicy Wiłkomierskiej pod Nr 22 położona, zawierająca powierzchni 4148,77 mtr. kw., w drodze spadku po Julianie i Bronisławie Szymkiewiczach, należąca do Heleny Łaszkiewiczowej, Anny Łaszkiewiczowej, Emilii Bernhardtowej, Racheli Rymszyny-Woropajowej i Bronisławy Jezierskiej. Nr hip. 18166.
3. Nieruchomość w mieście Wilnie, przy ulicy Moniuszki pod Nr 40 położona, obszaru 148,60 sąż. kw., w drodze spadku po Wulfie Margolisie, należąca do Idy i Sary Margolis. Nr hip. 18167.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie, przy ulicy Zawalnej pod Nr 64, powierzchni 3618,90 mtr. kw. zawierająca, należąca do Rzymsko-Katolickiego Kościoła Parafialnego pod wezwaniem Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny i Świętego Benedykta w Starych Trokach. Nr hip. 18168.
5. Dobra kościelne w Starych Trokach i działka łąki pod nazwą „uroczysko Pomerke" w gminach trockiej i rudziskiej, powiecie wileńsko-trockim położona, ogólnej powierzchni 43 ha 3211 mtr. kw. zawierająca, należąca do Rzymsko-Katolickiego Kościoła Parafialnego pod wezwaniem Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny i Świętego Benedykta w Starych Trokach. Nr hip. 18169.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie, przy ulicach Końskiej, Wszystkich Świętych i Bosaczkowej pod Nr Nr 9/6/6 położona, powierzchni 5074,70 mtr. kw. zawierająca, należąca do Klasztoru S. S. Karmelitanek Bosych w Wilnie. Nr hip. 18172.
7. Kolonia letniskowa Nr 42 w miejscowości Czarny Bór vel Rejslerowo, gminy rudomińskiej, powiatu wileńsko-trockiego, zawierająca powierzchni 1 dzies. 116 sąż. kw., otrzymana w drodze spadku po Aleksandrze Rewieńskim przez Bronisławę i Wandę Rewieńskie. Nr hip. 18181.
8. Kolonia Pocałówka — działka gruntu Nr 3 — w gminie mickuńskiej, powiecie wileńsko-trockim położona, powierzchni 7 ha, należąca do Bolesława Papkowskiego. Nr hip. 18182.

W oznaczonym terminie osoby zainteresowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarii Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie, gmach Sądów, ul. Mickiewicza Nr 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianymi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 24 czerwca 1938 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie

(—) *L. Sumorok.*

———————

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 28 października 1938 roku.

1. Dwie działki gruntu, pierwsza z folwarku Borysówka, o powierzchni 2 ha 5114 mtr. kw. i druga z folwarku Mosty, o powierzchni 1 ha 8400 mtr. kw., w gm. kozłowszczyzna, powiecie postawskim, łącznej powierzchni 4 ha 3514 mtr. kw., należące do Zofii Niezabytowskiej. Nr hip. 11280/B.
2. Nieruchomość w mieście Smorgoniach, powiecie oszmiańskim, składająca się z 133 placów oznaczonych Nr Nr 1—22, 22-a, 23—53, 53-a, 54, 54-a, 55—76, 76-a, 77—85, 85-a, 86, 87, 88, 88-a 89—93, 93-a, 93-b, 94—99, 452, 453, 840, 841, 842, 843, 844, 847, 848, 849, 851, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860—865, 989, 990, 992, 994, łącznej powierzchni trzydzieści dwa ha 8052 mtr. kw., należąca do Skarbu Państwa. Nr hip. 11281/B.
3. Kolonia Bogiszki w gm. smołweńskiej, pow. brasławskim, powierzchni 7.65 ha, należąca do Józefa Świrkowskiego. Nr hip. 11287/B.
4. Folwark Hapanowo w gm. jaźnieńskiej, pow. dziśnieńskim, powierzchni 119 ha 0266 mtr. kw., należący do Marii Rożnowskiej w 6/7 i Anny Mackiewiczowej w 1/7 części. Nr hip. 11330/B.
5. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Majowej pod Nr 10, powierzchni 5666 mtr. kw., należąca do Franciszka Kuszelewskiego. Nr hip. 11288/B.
6. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Wileńskiej pod Nr 86, powierzchni 6156 mtr. kw., należąca do Witalisa Dubowika. Nr hip. 11391/B.
7. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianch, przy ulicy Majowej pod Nr 7, powierzchni 4822 mtr. kw., należąca do Stanisława Balewicza. Nr hip. 11307/B.
8. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Majowej pod Nr 6, powierzchni 5456 mtr. kw., należąca do Władysława Truszela. Nr hip. 11308/B.
9. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianch, przy ulicy Majowej pod Nr 9, powierzchni 5317 mtr. kw., należąca do Antoniego Panawy. Nr hip. 11309/B.
10. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Majowej pod Nr 3, powierzchni 4903 mtr. kw., należąca do Henryka Raginisa. Nr hip. 11310/B.
11. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Wileńskiej pod Nr 90, powierzchni 5761 mtr. kw., należąca do Konstantego Bako. Nr hip. 11313/B.
12. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Majowej pod Nr 4, powierzchni 4781 mtr. kw., należąca do Piotra Wołejko. Nr hip. 11314/B.
13. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Majowej pod Nr 5, powierzchni 5380 mtr. kw., należąca do Mikołaja Panowa. Nr hip. 11315/B.
14. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach przy ulicy Majowej pod Nr 2, powierzchni 6924 mtr. kw., należąca do Lucjana Dubowika. Nr hip. 11316/B.
15. Nieruchomość w mieście Nowo-Święcianach, przy ulicy Kąpielowej pod Nr 10, powierzchni 8731 mtr. kw., należąca do Konstantego Kozłowskiego. Nr hip. 11332/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarii Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie, gmach Sądów, przy ul. Mickiewicza pod Nr 36, pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie
Hieronim Piotrowski.

———————

Wydział Hipoteczny przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 października 1938 roku.

1. Nieruchomość w mieście Lidzie na Słobódce, przy ulicy Polnej, powierzchni 3 ha 7205,1 mtr. kw., własność Kościoła Parafialnego Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Lidzie, z tytułu darowizny od Gminy Miejskiej miasta Lidy. Nr hip. 5266.
2. Nieruchomość w mieście Lidzie, przy ulicy Gorniańskiej pod Nr 11, powierzchni 690.6 mtr. kw., własność Michała i Marii-Antoniny małżonków Macewiczów, z tytułu nabycia od Kazimiery Laskowskiej. Nr hip. 5304.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarii Wydziału Hipotecznego w Lidzie przy ulicy imienia Pułku Suwalskiego Nr 74 pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 Ust. Hip. z roku 1919 (Dz. U. R. P. Nr 53 za 1928 rok, poz. 510).

Lida, dnia 24 czerwca 1938 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie
Sądu Okręgowego w Wilnie
(—) *St. Majer.*

———————

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Nowogródku ogłasza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 30 sierpnia 1938 r.

1. Nieruchomość we wsi Starojelnia, gminy kuszelewskiej, powiatu nowogródzkiego, mianowicie w uroczysku Dubrowa, o powierzchni około 3 ha, granicząca: ze wschodu z drogą gminną wsi Jelonka-Kościuki, z zachodu z gruntami Mikołaja Jodko (ze wsi Starojelnia), z południa z drogą gminną wsi Kruciłowicze-Starojelnia i z północy z gruntami Aleksandra Mikułki s. Adama (ze wsi Nowosady), należąca do Jana Białousa z przyznania wyrokiem Sądu Grodzkiego w Nowogródku w 1938 roku po Rafale Szyrnie. Księga hipoteczna Nr 9262 i

Na dzień 10 września 1938 roku.

2. Nieruchomość w mieście Nowogródku, przy ulicy Beczkowicza pod Nr 17, o powierzchni 562 mtr. kw., należąca do Chasi Bussel z nabycia drogą licytacji dnia 19 lipca 1937 roku po Szyrce Wolfinowej. Księga hipoteczna Nr 9282.

Wszyscy interesowani winni się zgłosić ze swymi prawami do kancelarii hipotecznej Sądu Okręgowego w Nowogródku w oznaczonych wyżej terminach, gdyż w przeciwnym razie zagrażają im skutki, przewidziane w art. 153 Ust. Hip. dla Ziem Wschodnich z roku 1919 (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 53 poz. 510).

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Nowogródku
(—) *Artur Szmejl.*

———————

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Grodnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki w następujących terminach:

Na dzień 3 października 1938 roku.

1. Nieruchomość czynszowa, położona w mieście Grodnie, przy ulicy Ceglanej pod Nr 24, zawierająca powierzchni 370 sąż. kw., położona w granicach: z jednej strony posesja Gryniewiczowej, z drugiej — posesja Bułkowskiej, z trzeciej — przejście od ulicy Fabrycznej do ul. Ceglanej i z czwartej ulica Ceglana, stanowiąca własność Marii Walukowej, dawniej Niny Pukajłowej. Hip. Nr 1370/G.
2. Nieruchomość w mieście Grodnie, przy ulicy Liońskiej pod Nr 4 (dawniej ul. Dzielna Nr 4), zawierająca obszaru $100^{55}/100$ sąż. kw., stanowiąca własność Leiba i Fani małżonków Lider, dawniej Hirsza Rotforta. Hip. Nr 1371/G.

Na dzień 4 października 1938 roku.

3. Nieruchomość położona w mieście Grodnie, przy ulicy Prochowej pod Nr 4 (dawniej 13), zawierająca powierzchni około 700 mtr. kw., stanowiąca własność Icko i Abrama braci Gotkin, dawniej Fajwela i Baszy małżonków Gotkinów. Hip. Nr 1374/G.
4. Nieruchomość w mieście Grodnie, przy zbiegu ulic Chmielnej pod Nr 2 i Karmelickiej (dawniej Ogorodnoj-Ogrodowej) pod Nr 12, zawierająca powierzchni: długości wzdłuż ulicy Karmelickiej (dawniej Ogrodowej) 20 arszyn, czyli około $14^2/10$ metr. i szerokości — 15 arszyn, czyli około $10^{67}/100$ mtr., stanowiąca własność Stefana i Agafii małżonków Bubko. Hip. Nr 1375/G.

W oznaczonych wyżej terminach osoby interesowane winny się zgłosić do kancelarii Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Grodnie z dowodami swych praw rzeczowych do tych nieruchomości, pod skutkami prekluzji przewidzianymi w art. 153 Ust. Hip. z 1919 roku.

Grodno, dnia 24 czerwca 1938 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Grodnie
(—) *W. Zienkiewicz.*

Wydział Hipoteczny w Brześciu n/B. Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 30 września 1938 roku.

Nr. Hip. 3338 Nieruchomość w Brześciu n. B., przy zbiegu ulic Dąbrowskiego i Sadowej pod Nr Nr 1/23, powierzchni 9878,50 mtr. kw., należąca do Państwowego Monopolu Spirytusowego, jako przeszła z posiadania b. Rosyjskiego Monopolu Spirytusowego.

Nr. Hip. 7100 Nieruchomość w Brześciu n. B., przy ulicy Sadowej pod Nr 12/1, powierzchni 222,60 mtr. kw., należąca do Państwowego Monopolu Spirytusowego, jako przeszła z posiadania Jankla Skorbnika.

Na dzień 30 września 1938 roku.

Nr. Hip. 9915 Nieruchomość ziemska „Osada Góry", gm. miedna, pow. brzeskiego, powierzchni 494,3749 ha, z maj. Stradecz Kołpin pochodząca, należąca do Skarbu Państwa, utworzona z poszczególnych działek podległych przymusowemu wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa z przeznaczeniem na cele wojskowe, z posiadania następujących osób, a mianowicie:

1) działka Nr 15, o powierzchni 0,0986 ha, z posiadania Romana Andrejewicza vel Andrzejewicza;

2) działka Nr 116, o powierzchni 2,2099 ha, z posiadania Eufrozyny Bagniuk;

3) działka Nr 93, o powierzchni 20,7063 ha, z posiadania Teodora, Bogdana, Bazylego Bogdana i Praksedy Bogdan, Szymona Bogdana, Eufrozyny Makarewiczowej, Teodozji Weremczukowej — jako spadkobierców Jana Bogdana;

4) działka Nr 65, o powierzchni 3,7359 ha, z posiadania Praksedy Bogdan, Szymona Bogdana, Eufrozyny Makarewiczowej, Teodozji Weremczukowej — jako spadkobierców Jana Bogdana;

5) działka Nr 66, o powierzchni 6,6520 ha, z posiadania Szymona Bogdana, Praksedy Bogdan, Eufrozyny Makarewiczowej, Teodozji Weremczukowej — jako spadkobierców Jana Bogdana, oraz Bazylego Bogdana;

6) działka Nr 113, o powierzchni 9,4284 ha, z posiadania Praksedy Bogdan, Szymona Bogdana, Eufrozyny Makarewiczowej, Teodozji Weremczukowej — jako spadkobierców Jana Bogdana oraz Bazylego Bogdana;

7) działki Nr Nr 2, 3, 10, 11, 13, 14, 17, 23, 25, 39, 40, 44, 45, 52, o powierzchni ogólnej 8,1343 ha, z posiadania Dymitra Bosackiego, Prokopa Bosackiego, Onufrego Bosackiego, Gierasima Bosackiego i Ignacego Bosackiego;

8) działka Nr 32, o powierzchni 3,0663 ha, z posiadania Dymitra, Prokopa, Onufrego, Gierasima i Ignacego Bosackich, oraz Onufrego Bosackiego;

9) działka Nr 80, o powierzchni 8,4595 ha, z posiadania Dymitra, Prokopa, Onufrego, Gierasima, Ignacego Bosackich, Łukasza Trociuka, Bazylego Zańko, Piotra Nazaruka, Szymona Nazaruka, Cyryla Nazaruka, Atanazego vel Afanazego Statiwki, Ksenii, Korneliusza i Ignacego Bosackich, Jana Trociuka, syna Tomasza i Romana Statiwki;

10) działka Nr 118, o powierzchni 36,8809 ha, z posiadania Dymitra, Prokopa, Onufrego, Gierasima i Ignacego Bosackich, Ksenii, Korneliusza i Ignacego Bosackich, Piotra, Szymona i Cyryla Nazaruków, Michała Pokiśluka, Atanazego vel Afanazego Statiwki, Bazylego Trociuka, Charytona Trociuka, Cyryla Trociuka, Jana Trociuka, syna Andrzeja, Łukasza Trociuka, Teodora Trociuka, Bazylego Zańko i Romana Statiwki;

11) działka Nr 119, o powierzchni 10,6279 ha, z posiadania Dymitra, Prokopa, Onufrego, Gierasima i Ignacego Bosackich, Ksenii, Korneliusza i Ignacego Bosackich, Piotra, Szymona i Cyryla Nazaruków, Atanazego vel Afanazego Statiwki, Bazylego Trociuka, Charytona Trociuka, Cyryla Trociuka, Jana Trociuka, syna Andrzeja, Łukasza Trociuka, Teodora Trociuka, Bazylego Zańko, Romana Statiwki;

12) działki Nr Nr 6, 29, 49, o ogólnej powierzchni 5,5162 ha, z posiadania Ksenii, Korneliusza i Ignacego Bosackich;

13) działki Nr Nr 35, 94 i 106, o ogólnej powierzchni 6,6031 ha, z posiadania Ksenii, Korneliusza, Ignacego Bosackich, Bazylego Zańko;

14) działka Nr 92, o powierzchni 5,9173 ha, z posiadania Ksenii, Korneliusza, Ignacego Bosackich, Teodora Demczuka, Michała Pokiśluka, Cyryla Trociuka, Jana Trociuka, syna Andrzeja, Łukasza Trociuka, Bazylego Zańko, Bazylego Sikorskiego;

15) działki Nr Nr 96 i 110, o ogólnej powierzchni 6,1583 ha, z posiadania Teodora Demczuka i Dominiki Jakowukowej;

16) działka Nr 117, o powierzchni 4,6312 ha, z posiadania Mikołaja Dmitruka;

17) działka Nr 107, o powierzchni 5,0210 ha, z posiadania Sergiusza Dmitruka i Bazylego Gaponiuka;

18) działka Nr 120, o powierzchni 10,7513 ha, z posiadania Stefana Filipczuka i Katarzyny I voto Siemieniuk II voto Jaroszuk;

19) działki Nr Nr 82 i 88, o powierzchni ogólnej 22,9260 ha, z posiadania Emiliana Gorbatiuka vel Horbatiuka;

20) działka Nr 61, o powierzchni 2,1230 ha, z posiadania Piotra Korneluka i Sawy Korneluk;

21) działki Nr Nr 64, 102 i 103, o ogólnej powierzchni 12,3772 ha, z posiadania Aleksego i Włodzimierza Korolukόw;

22) działka Nr 16, o powierzchni 0,1173 ha, z posiadania Dymitra Koroluka;

23) działka Nr 83, o powierzchni 4,2876 ha, z posiadania Dymitra Koroluka i Jana Walczuka;

24) działka Nr 115, o powierzchni 8,9045 ha, z posiadania Aleksego Kozaczego, Ignacego Kozaczego i Jakuba Weremczuka;

25) działki Nr Nr 55, 72 i 76, o ogólnej powierzchni 2,9138 ha, z posiadania Antoniego Kuzawki;

26) działki Nr Nr 57, 78, 69 i 70, o ogólnej powierzchni 2,9692 ha, z posiadania Piotra i Karpa Kornelukόw;

27) działka Nr 59, o powierzchni 8,2155 ha, z posiadania Piotra i Karpa Kornelukόw, Antoniego Kuzawki, Jana Kuzawki, Grzegorza Kuzawki, Konstantego Kuzawki, Piotra Szymona i Cyryla Nazarukόw i Teodozjusza vel Teodora Zańko;

28) działki Nr Nr 54, 74 i 75, o ogólnej powierzchni 7,4847 ha, z posiadania Jana Kuzawki i Konstantego Kuzawki;

29) działka Nr 87, o powierzchni 1,0834 ha, z posiadania Jana Kuzawki, Grzegorza Kuzawki i Konstantego Kuzawki;

30) działki Nr Nr 56, 71, 77, o powierzchni ogólnej 2,9761 ha, z posiadania Grzegorza Kuzawki;

31) działka Nr 73, o powierzchni 1,6588 ha, z posiadania Konstantego Kuzawki;

32) działki Nr Nr 1, 36, 50, 53, 60, 62, 67, 85, 100, 105, 108, 89, 111, 114, 122, o ogólnej powierzchni 143,2330 ha, z posiadania Piotra, Szymona i Cyryla Nazarukόw;

33) działki Nr Nr 58, 68 i 79, o ogólnej powierzchni 11,0199 ha, z posiadania Piotra, Szymona, Cyryla Nazarukόw i Teodozjusza vel Teodora Zańko;

34) działki Nr Nr 98 i 101, o ogólnej powierzchni 24,6963 ha, z posiadania Piotra, Szymona i Cyryla Nazarukόw, Filimona Weremczuka i Jakuba Weremczuka;

35) działka Nr 124, o powierzchni 1,5080 ha, z posiadania Piotra, Szymona, Cyryla Nazarukόw, Cypriana Trociuka, Jana Trociuka, syna Nikity i Ignacego Trociuka, syna Nikity;

36) działki Nr Nr 8, 31, 34, 47 i 99, o powierzchni ogólnej 12,5980 ha, z posiadania Michała Pokiśluka;

37) działki Nr Nr 9, 12, 20, 26, 33 i 46, o ogólnej powierzchni 7,5149 ha, z posiadania Atanazego vel Afanazego Statiwki i Romana Statiwki;

38) działki Nr Nr 4, 5, 21, 22 i 27, o ogólnej powierzchni 1,2646 ha, z posiadania Tatiany Statiwki;

39) działki Nr Nr 95 i 109, o powierzchni ogólnej 4,6689 ha, z posiadania Bazylego Trociuka, Charytona Trociuka, Cyryla Trociuka, Jana Trociuka, syna Andrzeja i Teodora Trociuka;

40) działka Nr 43, o powierzchni 1,2496 ha, z posiadania Bazylego Trociuka, Charytona Trociuka, Łukasza Trociuka i Teodora Trociuka;

41) działka Nr 86, o powierzchni 1,1202 ha, z posiadania Cypriana Trociuka i Jana Trociuka, syna Nikity;

42) działki Nr Nr 97, 104 i 123, o ogólnej powierzchni 16,1309 ha, z posiadania Cypriana Trociuka, Jana Trociuka, syna Nikity i Ignacego Trociuka, syna Nikity;

43) działki Nr Nr 37 i 42, o ogólnej powierzchni 1,3593 ha, z posiadania Cyryla Trociuka i Jana Trociuka, syna Andrzeja;

44) działka Nr 51, o powierzchni 2,0082 ha, z posiadania Cyryla Trociuka, Jana Trociuka, syna Andrzeja i Łukasza Trociuka;

45) działka Nr 38, o powierzchni 0,2398 ha, z posiadania Łukasza Trociuka;

46) działki Nr Nr 63, 81, 84, 90, 112 i 121, o ogólnej powierzchni 19,7919 ha, z posiadania Filimona i Jakuba Weremczuków;

47) działki Nr Nr 7, 28, 30, 41, 48, o ogólnej powierzchni 9,1175 ha, z posiadania Bazylego Zańko;

48) działki Nr Nr 18, 19 i 24, o ogólnej powierzchni 1,6402 ha, z posiadania Pawła Zańko;

49) działka Nr 91, o powierzchni 2, 2780 ha, z posiadania Stradeckiej Spółki nabywców b. Majątku Stradacz-Kołpin.

Na dzień 1 lipca 1939 roku.

Nr. Hip. 9914 Nieruchomość w m. Brześciu n. B., przy ul. Bazarnej (Sklep w halach targowych Nr 64) pod Nr 2, powierzchni 21,05 mtr. kw., nabyta przez Frejdę Sołowejczyk od Bejli 1° voto Wajsma-nowej 2° voto Bekierowej, Icka Wajsmana, Chany Suroskiej vel Surawskiej i Aksy Szurowej.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do nieruchomości w kancelarii Wydziału Hipotecznego w Brześciu nad Bugiem przy ulicy Stefana Batorego Nr 31, pod skutkami prekluzji, przewidzianej w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Brześć n/B., dnia 22 czerwca 1938 roku.

Pisarz Hipoteczny
(—) *L. Dmowski.*

SPROSTOWANIE.

W dodatku do Nr 4 „Wileńskiego Przeglądu Prawniczego“ z dnia 1 kwietnia 1938 roku w ogłoszeniu Pisarza Hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Grodnie mylnie wydrukowane zostało „Chai i Sini vel Orlisównom“ zamiast „Chai i Soni vel Zofii Orlisównom“.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Okręgowa Rada Adwokacka w Wilnie niniejszym podaje do wiadomości, że zgłosił się do Rady następujący petent:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Puczko Bolesław** — sędzia Sądu Okręgowego w Grodnie, zam. w Grodnie, ul. Śmigłego Rydza Nr 5 m. 2, z siedzibą w Lidzie.

KOMITET WYDAWNICZY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B., *Władysław Czarnecki,* Sędzia S. Apel. w Wilnie, *Władysław Dmochowski,* Vice-prezes S. Apel. w Wilnie, *Aleksander Jodziewicz,* Sędzia S. Apel. w Wilnie, *Izrael Kapłan* Adwokat, *Bronisław Krzyżanowski,* Adwokat, *Stanisław Kukiel-Krajowski,* Adwokat, *Dr. Andrzej Mycielski,* Docent U. S. B., *Mieczysław Obiezierski,* Prezes Prokuratorii Generalnej, *Bronisław Olechnowicz,* Adwokat, *Stefan Plich,* Sędzia, *Kazimierz Petrusewicz,* Adwokat, *Michał Popiel,* Adwokat, *Julian Sekita.* Vice-prokurator Sądu Okr. w Wilnie, *Józef Siawciłło,* Sędzia Sądu Okr. w Wilnie, *Maria Sienkiewiczówna,* Adwokat, *Aleksander Sokołowski,* Vice-prokurator Sądu Apel. w Wilnie, *Dr. Wiktor Sukiennicki,* Docent U. S. B., *Leon Sumorok,* Pisarz Hipoteczny, *Dr. Witold Świda* Docent U. S. B. *Kazimierz Wereszczako,* Sędzia Sądu Okr. w Wilnie, *Stefan Wolski,* Vice-prokurator Sądu Okr. w Wilnie.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — MARIA SIENKIEWICZÓWNA.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.